

Sygn. akt IV KK 242/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący)

SSN Jacek Sobczak (sprawozdawca)

SSA del. do SN Jerzy Skorupka

Protokolant Danuta Bratkrajc

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Zdzisława Brodzisza
w sprawie **J. G.**

w przedmiocie odmowy przyjęcia sprzeciwu od wyroku nakazowego wniesionego
przez osobę nieuprawnioną

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 29 października 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść
od postanowienia Sądu Okręgowego w C.

z dnia 30 kwietnia 2015 r., utrzymującego w mocy zarządzenie Sądu Rejonowego
w Z.

z dnia 24 lutego 2015 r.,

**uchyla zaskarżone postanowienie i sprawę przekazuje Sądowi
Okręgowemu w C. do ponownego rozpoznania w postępowaniu
odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Zarządzeniem Sądu Rejonowego w Z. z dnia 24 lutego 2015 r., na podstawie art. 94 § 1 k.p.w. w zw. z art. 506 § 2 k.p.k., odmówiono przyjęcia sprzeciwu wniesionego przez J. L. od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Z. z dnia 8 października 2014 r., jako wniesionego przez osobę nieuprawnioną. Na to zarządzenie zażalenie złożył J. L.

Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 30 kwietnia 2015 r., utrzymał w mocy zaskarżone zarządzenie.

Kasację od tego postanowienia wywiódł Prokurator Generalny zaskarżając je w całości na niekorzyść J. G.

Skarżący podniósł rażące i mogące mieć istotny wpływ na treść postanowienia naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w., polegające na zaniechaniu dokonania przez Sąd Okręgowy prawidłowej oraz wszechstronnej kontroli odwoławczej, w następstwie czego doszło do utrzymania w mocy zarządzenia Przewodniczącego Wydziału Karnego Sądu Rejonowego w Z. z dnia 24 lutego 2015 r., w przedmiocie odmowy przyjęcia sprzeciwu J. L. od wyroku nakazowego tamtejszego Sądu jako wniesionego przez osobę nieuprawnioną w sytuacji, gdy J. L. złożył w terminie 7 dni od otrzymania zawiadomienia o skierowaniu do Sądu wniosku o ukaranie oświadczenie o zamiarze działania w charakterze oskarżyciela posiłkowego, a okoliczność ta, znana na etapie postępowania odwoławczego nie została w żaden sposób rozważona, skutkiem czego J. L. pozbawiony został zarówno możliwości udziału w procesie, jako oskarżyciel posiłkowy jak i prawa do złożenia sprzeciwu od zapadłego w sprawie wyroku nakazowego.

Prokurator w konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja oraz złożony w niej wniosek końcowy zasługują na uwzględnienie, co skutkowało wydaniem przez Sąd Najwyższy rozstrzygnięcia o charakterze kasatoryjnym.

Analiza akt przedmiotowej sprawy i zgromadzonej w nich dokumentacji, w tym korespondencji od J. L., nie pozostawia najmniejszych wątpliwości, co do tego, że – wbrew ustaleniom Sądów obu instancji - nie ziściły się przesłanki wobec ww. pokrzywdzonego decydujące o odmowie przyjęcia jego sprzeciwu od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Z.

Czynnościami Sądów, w tym Sądu Okręgowego, który przeprowadzał kontrolę zarządzenia Sądu Rejonowego, zabrakło wymaganej w tego typu sytuacjach należytej skrupulatności i wnikliwości. To zaś stało się bezpośrednią przyczyną wytkniętego w kasacji uchybienia.

J. L. pismem z dnia 26 sierpnia 2014 r. (k. 23), zgodnie z art. 26 § 1 k.p.w., został zawiadomiony, że po otrzymaniu zwrotnego poświadczenia odbioru zawiadomienia zostanie skierowany do właściwego Sądu wnioski o ukaranie J. G. w sprawie o popełnienie wykroczenia z art. 86 §1 kw. Zawarto tam jednocześnie pouczenie, że pokrzywdzony może w terminie 7 dni od zawiadomienia oświadczyć, że będzie działał jako oskarżyciel posiłkowy, zaś po upływie tego terminu uprawnienie wygasa (art. 26 § 3 k.p.w.). Tej treści zawiadomienie i pouczenie J. L. odebrał w dniu 4 września 2014 r.

W aktach sprawy znajduje się pismo skierowane do Sądu Rejonowego przez J. L., z którego bezspornie wynika, iż składa on oświadczenie o występowaniu w sprawie w charakterze oskarżyciela posiłkowego. Niniejszy wniosek został nadany przez pokrzywdzonego w dniu 7 września 2014 r., o czym świadczy potwierdzenie nadania korespondencji listem poleconym (k. 48).

W tych okolicznościach faktycznych, ustalenie Sądu, sprowadzające się do twierdzenia, że J.L. nie był osobą uprawnioną do wywiedzenia sprzeciwu od wyroku nakazowego, jako że nie złożył w terminie 7 dni oświadczenia o występowaniu w sprawie w charakterze oskarżyciela posiłkowego jest nieprawdziwe i nieznajdujące oparcia w materiale dowodowym.

Jak wynika z uzasadnienia zarządzenia Sądu Rejonowego z dnia 24 lutego 2015 r., tożsame ustalenie i argumentacja legły u podstaw wydania - zaskarżonej następnie - decyzji w przedmiocie odmowy przyjęcia sprzeciwu J. L. Kolejność załączanej do akt sprawy dokumentacji i korespondencji może sugerować, że z jakiś niezdiagnozowanych powodów, o ile fakt ten mógł być nieznanym Sądowi

Rejonowemu, o tyle okoliczność o ustanowieniu pokrzywdzonego oskarżycielem posiłkowym powinna być znana Sądowi odwoławczemu, który przeprowadzał kontrolę zarządzenia Sądu I instancji.

W toku ponownego rozpoznania przedmiotowej sprawy Sąd Okręgowy uwzględni powyższe uwagi, po raz kolejny przeprowadzi skrupulatną i wnikliwą analizę akt sprawy, podda rzetelnej kontroli rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego, i dopiero o tak przygotowane wnioski wyda decyzję procesową.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji orzeczenia.

kc